

Żądania

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji Unii Europejskiej C(2012) 2069 wersja ostateczna z dnia 28 marca 2012 r. w sprawie COMP/39452 — Okucia do okien i drzwi okiennych) w części, w jakiej dotyczy ona skarżącej;
- ewentualnie, odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

- 1) Po pierwsze, w decyzji w sprawie grzywny pozwana błędnie przyjęła za punkt wyjścia naruszenie art. 101 TFUE. Takie naruszenie nie wchodzi jednak w rachubę, gdyż rozmowy odbywały się za pełną wiedzą i na życzenie przeciwnej strony rynku.
- 2) Po drugie, w decyzji w sprawie grzywny pozwana błędnie przyjęła, że przedmiotem rozmów między zainteresowanymi przedsiębiorstwami były inne typy okuć niż okucia obrotowo-uchylne.
- 3) Po trzecie, nawet jeśli miałyby mieć miejsce naruszenie art. 101 TFUE, w decyzji w sprawie grzywny pozwana w każdym razie błędnie przyjęła, że antykonkurencyjne praktyki dotyczyły także okuć specjalnych.
- 4) Po czwarte, chybione jest także założenie, że skarżąca uczestniczyła w ewentualnych antykonkurencyjnych porozumieniach, które wykraczały poza terytorium Republiki Federalnej Niemiec. Ewentualnie w przypadku skarżącej w rachubę wchodzi naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE na rynku włoskim i greckim w roku 2007.
- 5) Po piąte, skarżąca podnosi pomocniczo, wnosząc z zarzutów od drugiego do czwartego, także błędne uwzględnienie przy obliczaniu grzywny obrotów ze sprzedaży okuć przesuwanych lub okuć specjalnych, jak również obrotów, które nie zostały uzyskane w Niemczech. Wskutek wliczenia tych obrotów obrót wyliczony przez pozwaną do celów ustalenia podstawowej kwoty grzywny jest zdecydowanie zbyt wysoki. Tym samym naruszony został art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.
- 6) Po szóste, skarżąca powołuje się pomocniczo na błąd w ocenie przy obliczaniu grzywny, jeśli chodzi o wagę naruszenia i wysokość podwyżki w celu odstraszenia (tzw. opłaty wejściowej). Procent ustalony w odniesieniu do skarżącej z tytułu wagi naruszenia lub podwyżki w celu

odstraszenia jest nieproporcjonalnie wysoki. Także w tym zakresie — zdaniem skarżącej — występuje naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.

- 7) Po siódme, skarżąca zarzuca pomocniczo naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 z powodu błędnego uwzględnienia obrotów uzyskanych przez nią wraz z innymi członkami kartelu.
- 8) Po ósme, decyzja jest także obciążona poważnym brakiem uzasadnienia. Zdaniem skarżącej należy zatem stwierdzić jej nieważność w całości z powodu naruszenia art. 296 TFUE i wynikającego stąd naruszenia prawa do obrony przysługującego skarżącej, przy czym powinno to nastąpić niezależnie od tego, czy skarżąca uczestniczyła w porozumieniach naruszających art. 101 TFUE czy nie. Konwalidacja w trakcie bieżącego postępowania nie wchodzi w rachubę.
- 9) Po dziewiąte, Komisja błędnie zakłada, że skarżąca uczestniczyła od dnia 16 listopada 1999 r. do dnia 3 lipca 2007 r. w (rzekomo) antykonkurencyjnych porozumieniach. Zarzut jednolitego i ciągłego naruszenia od dnia 16 listopada 1999 r. do dnia 3 lipca 2007 r. jest jednak bezzasadny ze względu na autonomiczną podwyżkę cen dla roku 2001 oraz brak porozumienia dla roku 2002. Ewentualnie w decyzji mogą zatem zostać uwzględnione okresy od roku 2003. Niemniej w zakresie, w jakim skarżącej zarzucane jest antykonkurencyjne zachowanie wykraczające poza rynek niemiecki, można ją ewentualnie obciążyć naruszeniem art. 101 TFUE w roku 2007. Skarżąca stoi zatem na stanowisku, że niedopuszczalne jest przyjęcie w odniesieniu do niej naruszenia trwającego siedem lat i siedem miesięcy.

—————

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2012 r. — Siegenia-Aubi i Noraa przeciwko Komisji

(Sprawa T-257/12)

(2012/C 227/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Siegenia-Aubi KG (Wilnsdorf, Niemcy) i Noraa GmbH (Wilnsdorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Caspary i J. van Kann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji Europejskiej C(2012) 2069 wersja ostateczna z dnia 28 marca 2012 r. w sprawie COMP/39452 — Okucia do okien i drzwi balkonowych w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;

- posiłkowo, odpowiednie obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywny nałożonej na skarżące w zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów.

- 1) Po pierwsze, w ramach swych ustaleń pozwana naruszyła zasadę rozkładu ciężaru dowodu (art. 2 rozporządzenia nr 1/2003), standard dowodowy oraz obowiązek uzasadnienia. W szczególności pozwana nie wykazała w wystarczającym zakresie istnienia domniemywanych „skutku sygnalizacyjnego” niemieckich cen systemów „rozwierano-uchyłnych” dla wszystkich technologii okuć i materiałów, z jakich są one wytwarzane, na całym terenie EOG, wobec czego niezgodnie z prawem zmniejszyła ciężar dowodowy spoczywający na skarżącej.
- 2) Po drugie, pozwana błędnie przyjęła, że domniemywana zмова dotyczyła całego terenu EOG, względnie nie przedstawiła w tym zakresie wystarczających dowodów.
- 3) Po trzecie, pozwana błędnie przyjęła, nie przedstawiając w tym zakresie wystarczających dowodów, że domniemywane naruszenie dotyczyło wszystkich technologii okuć i materiałów, z których są one wytwarzane.
- 4) Po czwarte, pozwana błędnie przyjęła, nie przedstawiając w tym zakresie wystarczających dowodów, że zмова cenowa miała miejsce w 2002 r. W rezultacie nieprawidłowo pod względem prawnym zastosowano także wytyczne w sprawie grzywien, gdyż błędnie przyjęto, że naruszenie trwało od 1999 r. do 2007 r. Ponadto pozwana naruszyła art. 25 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż czyny popełnione przed 2002 r. były już objęte przedawnieniem.
- 5) Po piąte, pozwana naruszyła prawo, przypisując skarżącym zachowanie spółki, w której posiadały one tylko mniejszość udziałów, naruszając tym samym reguły dotyczące przypisywania odpowiedzialności spółkom dominującym za działania spółek zależnych, a także obowiązek uzasadnienia.
- 6) Po szóste, przy dostosowywaniu grzywiny pozwana naruszyła zasadę równego traktowania, zasadę proporcjonalności, zasadę rozsądnej administracji oraz obowiązek uzasadnienia. Co więcej, pozwana postępowała wbrew treści, logice oraz celowi wytycznych w sprawie grzywien.
- 7) Po siódme, przy ustalaniu wagi naruszenia pozwana naruszyła zasady proporcjonalności i rozsądnej administracji oraz pkt 20, 23 i 25 wytycznych w sprawie grzywien, a także obowiązek uzasadnienia.

- 8) Po ósme, przy ustalaniu okoliczności łagodzących pozwana naruszyła zasadę równego traktowania, pkt 29 wytycznych w sprawie grzywien, a także obowiązek uzasadnienia. W szczególności pozwana nie uwzględniła okoliczności, że skarżące działały nieumyślnie i że podjęły się czynnej współpracy.

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2012 r. — Alban Giacomo przeciwko Komisji

(Sprawa T-259/12)

(2012/C 227/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alban Giacomo SpA (Romano d'Ezzelino, Włochy) (przedstawiciele: S. Nanni Costa, F. Di Gianni, G. Coppo, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności lub ewentualnie obniżenie grzywiny nałożonej na skarżącą w razie potrzeby z wykorzystaniem nieograniczonego prawa orzekania, które przysługuje Sądowi na podstawie art. 261 TFUE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona jest ta sama decyzja co w sprawie T-248/12 Carl Fuhr GmbH & C. KG przeciwko Komisji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący niezgodnego z prawem ustalenia czasu trwania naruszenia zarzucanego Alban Giacomo SpA.
 - W pierwszym zarzucie skarżąca twierdzi, że zarzucane jej naruszenie zakończyło się przy okazji ostatniego zebrania, w którym uczestniczyła, czyli w dniu 11 września 2006 r. a nie wraz z kontrolą przeprowadzoną przez Komisję w dniu 3 lipca 2007 r.